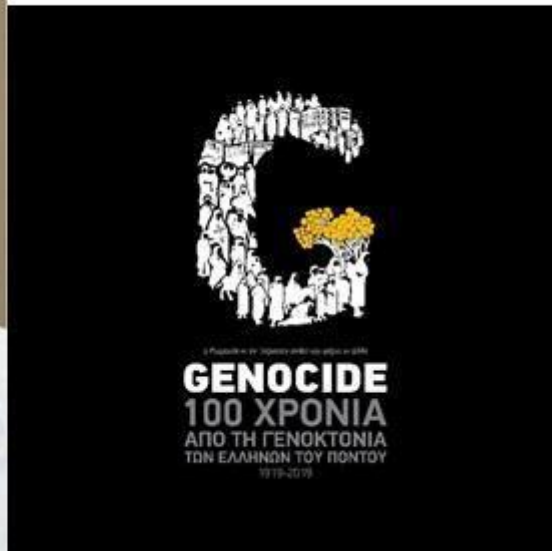

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, «Тридцать лет после (запоздалого) признания безнаказанного и продолжающегося преступления Геноцида греков.» (статья на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Τριάντα χρόνια μετά την (αργοπορημένη) αναγνώριση του ατιμώρητου και διαρκούς εγκλήματος της Γενοκτονίας των Ελλήνων.

Ήταν πριν ακριβώς τριάντα χρόνια όταν την 24^η Φεβρουαρίου του 1994, μετά την πρόταση του Μιχάλη Χαραλαμπίδη, η Βουλή των Ελλήνων αναγνώρισε με καθυστέρηση πολλών δεκαετιών το ατιμώρητο και διαρκές έγκλημα της Γενοκτονίας των Ελλήνων. **Αυτή που σχεδιάστηκε, οργανώθηκε και εκτελέστηκε από το σωβινιστικό και ρατσιστικό,**

καθεστώς των Νεότουρκων και του Μουσταφά Κεμάλ, αυτή που αφαίρεσε τη ζωή από πάνω ένα εκατομμύριο Ελληνίδες και Έλληνες και προσφυγοποίησε σχεδόν τους διπλάσιους προγόνους μας.

Το ελλαδικό κράτος έχοντας κινηθεί στο πλαίσιο της λήθης, της αφωνίας, της αμνησίας για το μεγαλύτερο έγκλημα του 20ου αιώνα, μαζί με τη Γενοκτονία των Αρμενίων και το Ολοκαύτωμα, νομιμοποίησε τον δάσκαλο του Χίτλερ, τον Μουσταφά Κεμάλ με το σύμφωνο φιλίας του 1930, προτείνοντάς τον ακόμη και για Νόμπελ Ειρήνης (!), νομιμοποίησε στη διεθνή κοινότητα τους δολοφόνους της Σμύρνης και της Τραπεζούντας, σιώπησε για το έγκλημα που συνεχίστηκε στην Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο και Τένεδο το 1955 και το 1964, καθώς και στην Κύπρο το 1974, αδιαφόρησε για την διεθνή αναγνώριση του μαζικού εγκλήματος.

Μετά τη ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου στις 24 Φεβρουαρίου του 1994 και η θέσπιση της 19ης Μαΐου ως ημέρα Εθνικής μνήμης (ακολούθησε το 1996 η ψήφιση του νομοσχεδίου για τη Γενοκτονία στη Μικρά Ασία και η ανακήρυξη της 14ης Σεπτεμβρίου ως ημέρα μνήμης), οι Ελληνίδες και οι Έλληνες θα περίμεναν μία στάση που αρμόζει σε κράτος, του οποίου οι πολίτες υπέστησαν αυτή τη βαρβαρότητα. Δηλαδή θα περίμεναν συνεχή, σοβαρό και συνεπή αγώνα για τη διεθνή αναγνώριση, απαίτηση από την Τουρκία για ό,τι προβλέπεται από το διεθνές δίκαιο. Αντιθέτως όλες και

όλοι ζήσαμε μία σειρά από ενέργειες οι οποίες πραγματικά μας άφησαν έκπληκτους :

Την 19η Μαΐου 1995 προσγειώνονται τουρκικά αεροσκάφη στην προσφυγική Νέα Αγχίαλο και γίνεται η συναυλία Ρουβά – Κούτ στην Λευκωσία, στην ημικατεχόμενη Κύπρο. Την 19η Μαΐου 1996 γίνεται απόπειρα να σταλεί η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών στις εορτές μνήμης του Κεμάλ στην Άγκυρα (!).

Και η Ύβρις συνεχίστηκε με τους εναλλασσόμενους ως πρωθυπουργούς και υπουργούς εξωτερικών, οι οποίοι χωρίς καμία υποχρέωση διπλωματικού πρωτοκόλλου, όπως ψευδώς έχει ειπωθεί, κατέθεσαν στεφάνι στο μασωλείο του βασικού υπεύθυνου για τη Γενοκτονία(!)

Και οι παραδοχές- ερωτήματα συνεχίζονται :

-Πως μπορεί να δικαιολογηθεί η απουσία, η αδιαφορία, η ολιγωρία του επονομαζόμενου πολιτικού προσωπικού της Ελλάδας για το ζήτημα ανάδειξης της Γενοκτονίας ;

-Πως μπορεί να ερμηνευθεί το γεγονός ότι τριάντα χρόνια μετά τη ψήφιση του νόμου για την αναγνώριση, στο αντιρατσιστικό νόμο απουσιάζει η αναφορά για τη Γενοκτονία των Ελλήνων, με τη δικαιολογία της μη διεθνούς αναγνώρισης;

Και οι αναγνωρίσεις που ελήφθησαν απούσης της Ελλάδας, μετά από τη δική μας συστηματική και ανιδιοτελή προσπάθεια στη Σουηδία, στις ΗΠΑ, στην Αυστραλία, στην Κύπρο, στον Καναδά, στην Ολλανδία, στην Αυστρία, στον ΟΗΕ, στην ΕΕ, στον ΟΑΣΕ και αλλού τι είναι;

-Πως μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι υπάρχουν στην Ελλάδα του 2024, εκπρόσωποι από το πολιτικό, δημοσιογραφικό και ακαδημαϊκό χώρο, που θαυμάζουν τον Κεμάλ, τον εξολοθρευτή των Ελλήνων και άλλων εθνοτήτων και μάλιστα φωτογραφίζονται περιχαρείς μπροστά στο πορτραίτο του και το μασωλείο του;

-Γιατί η Ελλάδα απουσιάζει όταν γίνεται αναφορά για το ζήτημα της Γενοκτονίας σε διεθνείς οργανισμούς και διεθνείς συναντήσεις και κρύβεται φοβούμενη, ενώ την ίδια στιγμή υβρίζει τους νεκρούς προγόνους

μας, με τη θεσμική παρουσία στη ψεύτικη οικία του δολοφόνου Κεμάλ στη Θεσσαλονίκη;

-Γιατί η Ελλάδα ως Υπουργείο Εσωτερικών, Νομαρχία, Περιφέρεια, Περιφερειακή Ενότητα, Δήμος κλπ, καλεί τον ελληνικό λαό να εορτάσει (!!!) την ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας;

-Γιατί μεταθέτει την ημέρα απόδοσης τιμής των δολοφονημένων προγόνων μας σε άλλη ημερομηνία, κάνοντάς την «λάστιχο» με τελετουργικό που φωνάζει «να βγούμε από την υποχρέωση»;

-Γιατί γίνεται ανεκτή η αναθεωρητική στάση της Τουρκίας, οποία αντιστρέφει την ιστορία και την αλήθεια και μας απειλεί να μας ξαναρίξει στη θάλασσα όπως το 1922;

-Γιατί μέχρι σήμερα δεν έχει τεθεί ποτέ στην κατοχική Τουρκία το ζήτημα αναγνώρισης της Γενοκτονίας;

Τα παραπάνω τα αναφέρουμε με λύπη ως προσάρτημα στο σύντομο απολογισμό της συμπλήρωσης τριάντα ετών από την αναγνώριση της Γενοκτονίας, σε μία χρονική συγκυρία κατάρρευσης ρατσιστικών, φασιστικών και ολοκληρωτικών καθεστώτων, να υπάρχουν την ίδια στιγμή στην Ελλάδα και την ημικατεχόμενη Κύπρο, φωνές και παρουσίες ΑΠΟ ΌΛΑ τα μήκη και τα πλάτη της αποκαλούμενης πολιτικής και πνευματικής ζωής, που θαυμάζουν τα επιτεύγματα και τα πρόσωπα του μίσους, που αναφέρονται στον Κεμαλισμό και το Ναζισμό.

Όταν την ίδια στιγμή γνωρίζουμε πως ο Κεμαλισμός στη μήτρα της κατοχικής Τουρκίας, είναι έτοιμος για αποβολή, καταρρέει και αποκαθλώνεται, ενώ στην Ελλάδα και την Κύπρο των εκατομμυρίων θυμάτων, οι κεμαλικές- φασιστικές οπισθοφυλακές δίνουν μάχη για την επιβίωσή του!

Η δυναμική όμως του αγώνα αναγνώρισης της Γενοκτονίας δεν μπορεί να εμποδισθεί από ιδιοτελείς και μικρούς ανθρώπους, από στρατευμένους απολογητές και θαυμαστές του Κεμάλ, από προαγωγούς της Τουρκίας. Με άλλα λόγια κανένας δεν μπορεί να αποσιωπήσει, να εξαφανίσει, όσο και εάν προσπαθήσει, όσα στεφάνια και εάν καταθέσει, όσα κείμενα και εάν γράψει, ό,τι και εάν κάνει, την αναγνώριση του μαζικού εγκλήματος, την αναγνώριση των εγκλημάτων

Φεοφάνης Малкидис. Доктор Университета Пантейон.

**Тридцать лет после (запоздалого) признания
беснаказанного и продолжающегося
преступления Геноцида греков.**

Это было ровно тридцать лет назад, когда 24 февраля ¹⁹⁹⁴ года по предложению Михалиса Хараламбидиса парламент Греции признал, с опозданием на многие десятилетия, беснаказанное и

продолжающееся преступление Геноцида греков. Тот, который был спланирован, организован и осуществлен шовинистическим и расистским режимом младотурков и Мустафы Кемаля, тот, который унес жизни более миллиона греческих мужчин и женщин и переместил почти вдвое больше наших предков.

Греческое государство, действовавшее в условиях забвения, молчания, амнезии величайшего преступления 20-го века, а также Геноцида армян и Холокоста, узаконило учителя Гитлера Мустафу Кемалю Пактом о дружбе 1930 года, предложив его даже для Нобелевская премия мира (!), он узаконил в международном сообществе убийц Смирны и Трапезунда, он умолчал о преступлениях, продолжавшихся в Константинополе, Имбро и Тенедо в 1955 и 1964 годах, а также на Кипре в 1974 году, он был безразличен к международному признанию массовой преступности.

После принятия 24 февраля 1994 года соответствующего закона о признании Геноцида понтийских греков и установления 19 мая Днем национальной памяти (за этим последовало в 1996 году принятие закона о Геноциде понтийских греков в Малая Азия и объявление 14 сентября днем памяти), греческие мужчины и женщины ожидали бы отношения, подобающего государству, граждане которого пострадали от этого варварства. То есть они ожидали бы

непрерывной, серьёзной и последовательной борьбы за международное признание, требования от Турции того, что предусмотрено международным правом. Напротив, каждый из нас пережил ряд действий, которые нас действительно удивили:

Кут состоялся в Никосии, на полуоккупированном Кипре. 19 мая 1996 года была предпринята попытка отправить Государственный оркестр Афин на празднование памяти Кемаля в Анкару (!).

И продолжалось высокомерие сменяющихся премьер-министров и министров иностранных дел, которые без каких-либо обязательств дипломатического протокола, как было ошибочно сказано, возложили венок к мавзолею главного виновника Геноцида (!)

А предположения-вопросы продолжают:

- Как можно оправдать отсутствие, безразличие, отсутствие так называемого политического штаба Греции в вопросе освещения Геноцида?

- Как можно интерпретировать тот факт, что спустя тридцать лет после принятия закона о признании ссылка на Геноцид греков отсутствует в антирасистском законе под предлогом немеждународного признания?

И признания, полученные в отсутствие Греции, после наших собственных систематических и самоотверженных усилий в Швеции, США, Австралии, Кипре, Канаде, Нидерландах, Австрии, ООН, ЕС, ОБСЕ и других местах, что есть;

-Как можно допустить, что в Греции 2024 года есть представители политической, журналистской и академической сферы, которые восхищаются Кемалем, истребителем греков и других национальностей, и даже счастливо фотографируются перед его портретом и его мавзолеем ?

-Почему Греция отсутствует, когда проблема Геноцида упоминается в международных организациях и на международных встречах, и прячется в страхе, одновременно оскорбляя наших умерших предков

институциональным присутствием в фальшивом доме убийцы Кемаля в Салониках?

- Почему Греция, как Министерство внутренних дел, префектура, регион, региональная единица, муниципалитет и т.д., приглашает греческий народ отпраздновать (!!!) день памяти Геноцида?

- Почему он переносит день почитания наших убитых предков на другую дату, делая его "резиновым" с ритуалом, который кричит "отойди от обязательств"?

- Почему терпят ревизионистскую позицию Турции, которая переворачивает историю и истину и грозит сбросить нас обратно в море, как в 1922 году?

- Почему в оккупированной Турции до сегодняшнего дня ни разу не поднимался вопрос о признании Геноцида?

С сожалением отмечаем вышеизложенное в качестве приложения к краткому отчету об окончании тридцати лет со дня признания Геноцида, в то время, когда рушились расистские, фашистские и тоталитарные режимы, существовавшие одновременно в Греции и полу- оккупированный Кипр, голоса и присутствия ИЗ ВСЕХ направлений так называемой политической и интеллектуальной жизни, восхищающиеся достижениями и лицами ненависти, ссылающиеся на кемализм и нацизм.

Когда в то же время мы знаем, что кемализм в утробе оккупирующей Турции готов к изгнанию, рушится и дестабилизируется, в то время как в Греции и на Кипре с миллионами жертв кемалистско - фашистские арьергарды борются за свое выживание!

Однако динамике борьбы за признание Геноцида не могут помешать корыстные и мелочные люди, рядовые апологеты и поклонники Кемаля, пропагандисты Турции. Другими словами, никто не может замолчать, исчезнуть, как бы он ни старался, сколько бы венков и сколько бы ни свидетельствовал, сколько бы текстов и что бы ни писал, что бы ни делал, признание массового преступления, признание преступлений оккупационной Турции. От Смирны и Трапезунда до Константинополя, Кирении и Фамагусты.

Спустя тридцать лет после принятия закона о признании Геноцида требования каждого греческого демократа и патриота остаются живыми и актуальными:

Подчеркивая историческую правду,

Разоблачение кемализма ,

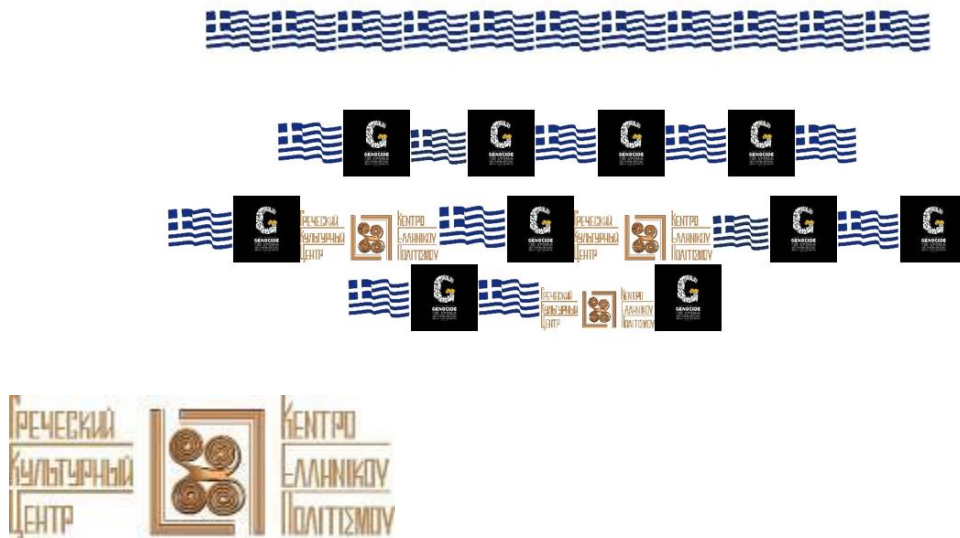
Осуждение оккупации Турции,

Восстановление, возмещение, компенсация, справедливость,

Боритесь за международное признание Геноцида!

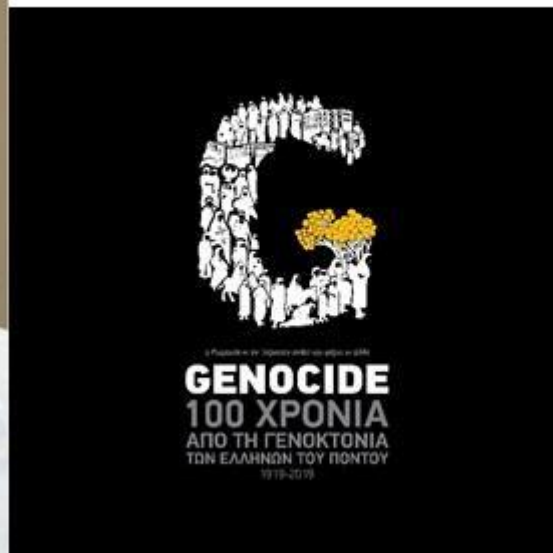
*Доктор Университета Пантеон — член Международной академической ассоциации по изучению геноцидов.

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα της αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής, **«Τριάντα χρόνια μετά την (αργοπορημένη) αναγνώριση του ατιμώρητου και διαρκούς εγκλήματος της Γενοκτονίας των Ελλήνων.»**.

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Τριάντα χρόνια μετά την (αργοπορημένη)

αναγνώριση του ατιμώρητου και διαρκούς εγκλήματος της Γενοκτονίας των Ελλήνων.

Ήταν πριν ακριβώς τριάντα χρόνια όταν την 24^η Φεβρουαρίου του 1994, μετά την πρόταση του Μιχάλη Χαραλαμπίδη, η Βουλή των Ελλήνων αναγνώρισε με καθυστέρηση πολλών δεκαετιών το ατιμώρητο και διαρκές έγκλημα της Γενοκτονίας των Ελλήνων. Αυτή που σχεδιάστηκε, οργανώθηκε και εκτελέστηκε από το σωβινιστικό και ρατσιστικό, καθεστώς των Νεότουρκων και του Μουσταφά Κεμάλ, αυτή που αφαίρεσε τη ζωή από πάνω ένα εκατομμύριο Ελληνίδες και Έλληνες και προσφυγοποίησε σχεδόν τους διπλάσιους προγόνους μας.

Το ελλαδικό κράτος έχοντας κινηθεί στο πλαίσιο της λήθης, της αφωνίας, της αμνησίας για το μεγαλύτερο έγκλημα του 20ου αιώνα, μαζί με τη Γενοκτονία των Αρμενίων και το Ολοκαύτωμα, νομιμοποίησε τον δάσκαλο του Χίτλερ, τον Μουσταφά Κεμάλ με το σύμφωνο φιλίας του 1930, προτείνοντάς τον ακόμη και για Νόμπελ Ειρήνης (!), νομιμοποίησε στη διεθνή κοινότητα τους δολοφόνους της Σμύρνης και της Τραπεζούντας, σιώπησε για το έγκλημα που συνεχίστηκε στην Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο και Τένεδο το 1955 και το 1964, καθώς και στην Κύπρο το 1974, αδιαφόρησε για την διεθνή αναγνώριση του μαζικού εγκλήματος.

Μετά τη ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου στις 24 Φεβρουαρίου του 1994 και η θέσπιση της 19ης Μαΐου ως ημέρα Εθνικής μνήμης (ακολούθησε το 1996 η ψήφιση του νομοσχεδίου για τη Γενοκτονία στη Μικρά Ασία και η ανακήρυξη της 14ης Σεπτεμβρίου ως ημέρα μνήμης), οι Ελληνίδες και οι Έλληνες θα περίμεναν μία στάση που αρμόζει σε κράτος, του οποίου οι πολίτες υπέστησαν αυτή τη βαρβαρότητα. Δηλαδή θα περίμεναν συνεχή, σοβαρό και συνεπή αγώνα για τη διεθνή αναγνώριση, απαίτηση από την Τουρκία για ό,τι προβλέπεται από το διεθνές δίκαιο. Αντιθέτως όλες και όλοι ζήσαμε μία σειρά από ενέργειες οι οποίες πραγματικά μας άφησαν έκπληκτους :

Την 19η Μαΐου 1995 προσγειώνονται τουρκικά αεροσκάφη στην προσφυγική Νέα Αγχίαλο και γίνεται η συναυλία Ρουβά – Κούτ στην Λευκωσία, στην ημικατεχόμενη Κύπρο. Την 19η Μαΐου 1996 γίνεται απόπειρα να σταλεί η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών στις εορτές μνήμης του Κεμάλ στην Άγκυρα (!).

Και η Ύβρις συνεχίστηκε με τους εναλλασσόμενους ως πρωθυπουργούς και υπουργούς εξωτερικών, οι οποίοι χωρίς καμία υποχρέωση διπλωματικού πρωτοκόλλου, όπως ψευδώς έχει ειπωθεί, κατέθεσαν στεφάνι στο μανσωλείο του βασικού υπεύθυνου για τη Γενοκτονία(!)

Και οι παραδοχές- ερωτήματα συνεχίζονται :

-Πως μπορεί να δικαιολογηθεί η απουσία, η αδιαφορία, η ολιγωρία του επονομαζόμενου πολιτικού προσωπικού της Ελλάδας για το ζήτημα ανάδειξης της Γενοκτονίας ;

-Πως μπορεί να ερμηνευθεί το γεγονός ότι τριάντα χρόνια μετά τη ψήφιση του νόμου για την αναγνώριση, στο αντιρατσιστικό νόμο απουσιάζει η αναφορά για τη Γενοκτονία των Ελλήνων, με τη δικαιολογία της μη διεθνούς αναγνώρισης;

Και οι αναγνωρίσεις που ελήφθησαν απούσης της Ελλάδας, μετά από τη δική μας συστηματική και ανιδιοτελή προσπάθεια στη Σουηδία, στις ΗΠΑ, στην Αυστραλία, στην Κύπρο, στον Καναδά, στην Ολλανδία, στην Αυστρία, στον ΟΗΕ, στην ΕΕ, στον ΟΑΣΕ και αλλού τι είναι;

-Πως μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι υπάρχουν στην Ελλάδα του 2024, εκπρόσωποι από το πολιτικό, δημοσιογραφικό και ακαδημαϊκό χώρο, που θαυμάζουν τον Κεμάλ, τον εξολοθρευτή των Ελλήνων και άλλων εθνοτήτων και μάλιστα φωτογραφίζονται περιχαρείς μπροστά στο πορτραίτο του και το μαυσωλείο του;

-Γιατί η Ελλάδα απουσιάζει όταν γίνεται αναφορά για το ζήτημα της Γενοκτονίας σε διεθνείς οργανισμούς και διεθνείς συναντήσεις και κρύβεται φοβούμενη, ενώ την ίδια στιγμή υβρίζει τους νεκρούς προγόνους μας, με τη θεσμική παρουσία στη ψεύτικη οικία του δολοφόνου Κεμάλ στη Θεσσαλονίκη;

-Γιατί η Ελλάδα ως Υπουργείο Εσωτερικών, Νομαρχία, Περιφέρεια, Περιφερειακή Ενότητα, Δήμος κλπ, καλεί τον ελληνικό λαό να εορτάσει (!!!) την ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας;

-Γιατί μεταθέτει την ημέρα απόδοσης τιμής των δολοφονημένων προγόνων μας σε άλλη ημερομηνία, κάνοντάς την «λάστιχο» με τελετουργικό που φωνάζει «να βγούμε από την υποχρέωση»;

-Γιατί γίνεται ανεκτή η αναθεωρητική στάση της Τουρκίας, οποία αντιστρέφει την ιστορία και την αλήθεια και μας απειλεί να μας ξαναρίξει στη θάλασσα όπως το 1922;

-Γιατί μέχρι σήμερα δεν έχει τεθεί ποτέ στην κατοχική Τουρκία το ζήτημα αναγνώρισης της Γενοκτονίας;

Τα παραπάνω τα αναφέρουμε με λύπη ως προσάρτημα στο σύντομο απολογισμό της συμπλήρωσης τριάντα ετών από την αναγνώριση της Γενοκτονίας, σε μία χρονική συγκυρία κατάρρευσης ρατσιστικών, φασιστικών και ολοκληρωτικών καθεστώτων , να υπάρχουν την ίδια στιγμή στην Ελλάδα και την ημικατεχόμενη Κύπρο, φωνές και παρουσίες ΑΠΟ ΌΛΑ τα μήκη και τα πλάτη της αποκαλούμενης πολιτικής και πνευματικής ζωής, που θαυμάζουν τα επιτεύγματα και τα πρόσωπα του μίσους, που αναφέρονται στον Κεμαλισμό και το Ναζισμό.

Όταν την ίδια στιγμή γνωρίζουμε πως ο Κεμαλισμός στη μήτρα της κατοχικής Τουρκίας, είναι έτοιμος για αποβολή, καταρρέει και αποκαθλώνεται, ενώ στην Ελλάδα και την Κύπρο των εκατομμυρίων θυμάτων, οι κεμαλικές- φασιστικές οπισθοφυλακές δίνουν μάχη για την επιβίωσή του!

Η δυναμική όμως του αγώνα αναγνώρισης της Γενοκτονίας δεν μπορεί να εμποδισθεί από ιδιοτελείς και μικρούς ανθρώπους, από στρατευμένους απολογητές και θαυμαστές του Κεμάλ, από προαγωγούς της Τουρκίας. Με άλλα λόγια κανένας δεν μπορεί να αποσιωπήσει, να εξαφανίσει, όσο και εάν προσπαθήσει, όσα στεφάνια και εάν καταθέσει, όσα κείμενα και εάν γράψει, ό,τι και εάν κάνει, την αναγνώριση του μαζικού εγκλήματος, την αναγνώριση των εγκλημάτων της κατοχικής Τουρκίας. Από τη Σμύρνη και την Τραπεζούντα, μέχρι την Κωνσταντινούπολη, την Κερύνεια και την Αμμόχωστο.

Τριάντα χρόνια μετά τη ψήφιση του νόμου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας, τα αιτήματα κάθε δημοκράτη και πατριώτη Έλληνα παραμένουν ζωντανά και επίκαιρα :

Ανάδειξη της ιστορικής αλήθειας,

Αποκαθήλωση του Κεμαλισμού,

Καταδίκη της κατοχικής Τουρκίας,

Αποκατάσταση, επανόρθωση, αποζημίωση, δικαιοσύνη,

Αγώνας για τη διεθνή αναγνώριση της Γενοκτονίας!

*Διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου- μέλος της Διεθνούς Ένωσης Ακαδημαϊκών για τη Μελέτη των Γενοκτονιών.

